

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/389/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813202320
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7813202320.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Home Credit Slovakia, a. s., N., T. XXXX/XXX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej K. W., Z. H., Č. XX, o zaplatenie 1 361,75 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12C/50/2013-67 z 13.5.2013 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o povolení splátok a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 901,35 €, v splátkach po 25 € mesačne, vždy do konca kalendárneho mesiaca, pod stratou výhody splátok, od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania 92,32 €, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet jeho zástupcu a vo zvyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Žalobca v zákonnej lehote podal odvolanie voči rozsudku, pričom tento napadol v časti, v ktorej súd žalobu zamietol, a to z dôvodu podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p., nakoľko v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 v spojení s § 221 ods.1 písm. f) - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p., nakoľko konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení rozsudku súd o. i., vychádzajúc z § 2 písm. a),b),§ 4 ods.1,2 zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č.71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, účinného v čase uzavretia Úverovej zmluvy č.XXXXXXXXXX z 18.2.2008,§ 39,§ 52,§ 53 ods.1,2,3,5,6 a § 54 O. z., účinného v čase uzavretia uvedenej zmluvy,§ 273 ods.1 Obch. zák., ktorých znenie citoval, uviedol, že zo znenia označených ust. vyplýva zásada, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ust., ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah návrhu zmluvy. Uzavrel, že v danom prípade ide nesporne o spotrebiteľský úver, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky, že zmluva o úvere je upravená ako právny inštitút v Obch. zák., ale vzhľadom „k tomu“, že „sa“ v tomto prípade „jedná“ o spotrebiteľský úver a, tento záväzkový vzťah sa riadi osobitným predpisom, zák.č.258/01 Z. z. a § 52 a n. O. z. Zdôraznil, že zmluvné podmienky dohodnuté medzi účastníkmi konania, na základe zmluvy z 18.2.2008, posudzoval podľa uvedených ust. zák. o spotrebiteľskom úvere a O. z. Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá Úverová zmluva 18.2.2008, že podľa uvedenej zmluvy, pripojených Úverových podmienok (ďalej len ÚP) boli upravené aj podmienky uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere I. a Zmluvy o revolvingovom úvere II. a, že žalovaná súhlasila s výškou vyčerpaných peňažných prostriedkov a tiež s výškou splatených úhrad v súlade s pripojeným splátkovým kalendárom. Podotkol, že v danom prípade nie je podstatné, či prostriedky čerpala ona osobne alebo iná osoba, pretože

sa tak dialo nepochybné s jej súhlasom, že napriek tomu, že osobne neuzatvárala zmluvu, nezbavuje ju to povinnosti dodržiavať zmluvné podmienky, za predpokladu, že tieto majú charakter prijateľných zmluvných podmienok, že súhlasila s tým, že má dlh voči žalobcovi, nie však v ním uplatnenej výške, že mala pochybnosti o dôvodnosti niektorých platieb, ktoré mali byť započítané do jednotlivých splátok, že aj keď sa nevedela vyjadriť k okolnostiam uzavretia zmluvy, pretože zmluvu v jej mene uzavrela dcéra, s ktorou už nekomunikuje niekoľko rokov, vychádzajúc z pripojených listinných dôkazov zistil, že podľa poskytnutého a následne navýšeného úverového rámca z 25.3.2009 mohla čerpať úverové prostriedky do výšky 1 200 €, že i napriek tomu, že v protokole z uvedeného dňa sa vyskytla poznámka, že „sa jedná“ o invalidnú dôchodkyňu, výška invalidného dôchodku v protokole nebola uvedená, žalobca zvýšenie úverového rámca schválil, napriek tomu, že v čase zvyšovania úverového rámca mohla byť situácia diametrálne odlišná, ako v čase keď poskytol pôvodný úverový rámec, že to svedčí o tom, že pri príprave podmienok, za ktorých sa mal úver čerpať a splácať, rozhodne neboli náležite posudzované možnosti a schopnosti klienta a svedčí to aj o tom, že ani v tomto prípade sa nejednalo o individuálne dojednanie, že podmienky revolvingového úveru I. a II. boli obsiahnuté len v ÚP v takmer nečitateľnom texte, na ktorý len odkazovala úverová zmluva, že tieto podmienky koncipoval výlučne žalobca a keďže posudzoval uvedený vzťah ako občiansko-právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, hodnotil, do akej miery môžu byť v občiansko-právnom vzťahu zmluvné podmienky upravené odkazom na ÚP, a to aj napriek tomu, že v úverovej zmluve na prednej strane je v ťažko čitateľnom texte klauzula, že ÚP sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy a žalovaná podpisom potvrdila, že bola oboznámená s týmito podmienkami. Poukázal na to, že úprava v O. z., podobné ust. ako je v § 273 ods.1 Obch. zák., neobsahuje, jedinou výnimkou je § 788 ods.3 O. z. v prípade poisťovnej zmluvy, z toho teda vyplýva, že časť zmluvy uzavretej podľa O. z., s výnimkou poisťovnej zmluvy, nemožno určiť len odkazom na Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len VOP), že z uvedeného je vylúčené, aby sa VOP, v tomto prípade ÚP žalobcu, bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy a, že z toho plynie, že pokiaľ by sa zmluvné strany dohodli na tom, že pre daný zmluvný vzťah budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo všeobecných - ÚP, bez ich podpisu sa - podľa jeho názoru - nemôže stať súčasťou zmluvy, pretože pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Vychádzajúc z uvedeného právneho stavu, bol toho názoru, že nie je možné priznať žalobcovi sumu zahŕňajúcu poplatky za ATM, za výpis (napokon ani nebolo preukázané žiadnymi dokladmi, že výpisy boli doručované žalovanej), ale ani úrok, pretože z Úverovej zmluvy nevyplývala žiadna výška úroku z poskytnutého revolvingového úveru, jediným údajom bola RPMN 39,80 % v úverovej zmluve, ktorá sa však vzťahovala na poskytnutie úveru vo výške 25 000 Sk a teda nie na revolvingový úver. Hodnotil ako neprijateľné zmluvné podmienky, podmienky týkajúce sa uplatneného úroku z úveru, ďalších poplatkov, pretože neboli výsledkom individuálneho dojednania medzi účastníkmi záväzkového vzťahu a neprijateľné podmienky v súlade s cit. § 53 ods.5 O. z. sú neplatné a z týchto dôvodov nemôžu požívať právnu ochranu. Konštatoval, že takýmto spôsobom dojednávane zmluvné podmienky sú aj v rozpore s dobrými mravmi, pretože pri ich koncipovaní vlastne využíva žalobca slabšie postavenie klienta v tomto zmluvnom vzťahu, že podstatou rozporu s dobrými mravmi v záväzkových vzťahoch je nerešpektovanie požiadavky vyváženosti alebo spravodlivého usporiadania príslušných vzťahov, že nerovnováha alebo neprimeranosť spočívajú najmä v hrubom nepomere vzájomných plnení zmluvných strán navzájom alebo práva a povinnosti jednej zmluvnej strany, ale aj v tom, že sú podstatným spôsobom prekročené obvyklé podmienky v danej oblasti vzťahov. Z týchto dôvodov priznal žalobcovi výlučne nárok, predstavujúci rozdiel medzi skutočne vyčerpanou istinou 1 347,26 € a splátkami, ktoré zaplatila žalovaná vo výške 445,92 €. Splátky zaplatené žalovanou započítal v celej výške, práve s poukazom na to, že úrok a poplatky boli zahrnuté výlučne do ÚP, ktoré - podľa jeho názoru - v danom prípade nemôžu nahradiť platne uzavretý záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania a rozdiel medzi uvedenými sumami predstavuje 901,35 €. Citujúc ďalej znenie § 160 ods.1 O. s. p. konštatoval, že sociálne a osobné pomery žalovanej sú nepriaznivé a nie je v jej možnostiach zaplatiť dlh jednorazovo, z toho dôvodu jej povolil zaplatiť dlh v mesačných splátkach 25 € a súčasne stanovil lehotu splatnosti a taktiež splácanie dlžnej sumy zabezpečil aj výsadou straty výhody splátok za predpokladu, že by nezaplatila čo i len jednu splátku v lehote splatnosti, v takom prípade by sa stal splatným celý zvyšok nesplatennej dlžnej sumy určenej rozsudkom. Zhodnotením vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná len do výšky istiny 901,35 € a vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. (i jeho znenie citoval) a uviedol, že trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku 81,50 € za podanú žalobu a z trov právneho zast. za 2 úkony, a to za prevzatie a prípravu zast. a za podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu 26.2.2013, že hodnota úkonu podľa § 10 ods.1 vyhl.č.655/04 Z. z. predstavuje 71,37 €, spolu za 2 úkony 142,74 €, že ku každému úkonu bol pripočítaný režijný paušál podľa § 16 ods.3 uvedenej vyhl. 7,81 €, spolu za 2 úkony 15,62 €, že k odmene bola pripočítaná DPH vo výške 20 %, v sume 31,67 € (zo

základu 158,36 €), pretože zástupca žalobcu preukázal, že je platiteľom DPH, že trovy právneho zast. spolu predstavovali 190,03 €, že celková náhrada trov vrátane náhrady zaplateného súdneho poplatku by predstavovala v prípade celkového úspechu 271,53 € a, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu, v akom mal vo veci úspech (34 %), tzn. 92,32 €, ktorú je povinná žalovaná zaplatiť na účet zástupcu žalobcu, podľa § 149 ods.1 O. s. p.

Žalobca k použitiu ust. Obch. zák. a Úverovým zmluvným podmienkam (ďalej len ÚP), ich platnosti, reprodukovajúc časť odôvodnenia rozsudku, uviedol, že predmetná úverová zmluva je zmluvou podľa Obch. zák. a, že v zmysle kogentného § 261 ods.3 písm. d) Obch. zák. je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, t.j. takým druhom obchodného záväzkového vzťahu, ktorý sa vždy spravuje ust. Obch. zák., bez ohľadu na povahu účastníkov, teda bez ohľadu na to, či ide o podnikateľov a bez ohľadu na to, či účastníci konajú v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Mal za to, že právny vzťah medzi účastníkmi sa riadi ust. Obch. zák. (Obch. zák. je lex specialis k O. z.) a, že nakoľko ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, na predmetnú úverovú zmluvu je potrebné aplikovať aj zák.č.258/01 Z. z., v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a § 52 a n. O. z., upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Vzhľadom na uvedené sa nestotožnil so záverom súdu, že režim spotrebiteľskej zmluvy sa má riadiť len zák. o spotrebiteľských úveroch a ust. O. z. a použitie Obch. zák. je absolútne vylúčené. Súčasne považoval argumentáciu súdu za nesprávnu, a taktiež poukázal na to, že zo žiadneho ust. nevyplýva, že v prípade typových zmlúv pôsobí O. z. ako lex specialis k Obch. zák. Mal za to, že v danom prípade nemôže byť aplikovaný len O. z., ani s ohľadom na § 54 ods.1 O. z., na ktoré pravdepodobne poukázal súd v odôvodnení napadnutého rozsudku a to s poukazom na to, že znenie § 54 ods.1 O. z. (citoval ho) je časťou právnej obce považovaný za akýsi „materiálny korektív“, že ust. ponúka priestor na interpretáciu v 3 smeroch, že aj napriek tomu, že judikatúra sa prikláňa skôr k výkladu, že všetky pôvodne dispozitívne ust. O. z. sú jednostranne kogentné a je možné sa od nich odchýliť iba v prospech spotrebiteľa, smernice na ochranu spotrebiteľa (napr. čl.12 ods.1 Smernice 97/7/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20.5.1997 o ochrane spotrebiteľa, vzhľadom na zmluvy na diaľku) hovoria skôr v prospech výkladu považujúceho iba právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv za jednostranne kogentnú (t.j. § 52-§ 60 a § 612-§ 627 O. z.; CSACH, Kristián. Štandardné zmluvy. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009, 331 s.), že k záveru, že zákonodarca počítal len s kogentnosťou úpravy spotrebiteľských zmlúv a s nie kogentnosťou celého O. z. pri spotrebiteľských zmluvách možno dospieť logickým výkladom aj niektorých zákonných ust. a to, že zákonodarca nepočítal s kogentnosťou O. z. en bloc pri spotrebiteľských zmluvách asi najviac logickým výkladom dokazuje § 369 ods.1 Obch. zák. (najmä posledná veta), ktoré citoval a, že v prípade, ak by zákonodarca vychádzal z jednostrannej kogentnosti O. z. en bloc, by posledná veta tohto ust. strácala svoj význam, resp. zákonodarca by znovu duplicitne upravil to, čo v § 54 ods.1 O. z. Na základe uvedených výkladov cit. ust. mal za to, že zákonodarca nemal v úmysle určiť jednostrannú kogentnosť O. z. en bloc (teda aj pri premlčaní), ale len jednostrannú kogentnosť úpravy spotrebiteľských zmlúv (§ 52-§ 54 O. z., príp. ust. o spotrebiteľskej kúpnej zmluve § 612-§ 627 O. z.). S poukazom na uvedené mal za to, že uvedená úverová zmluva musí byť v danom prípade posudzovaná v režime Obch. zák. s primeranou aplikáciou § 52 a n. O. z. a právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy, akým je, napr. aj zák. o spotrebiteľských úveroch. Poukázal ďalej na to, že neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sú jeho ÚP, uvedené na rube úverovej zmluvy a na samostatnom liste, ktoré sú v origináli so zmluvou pevne spojené (t.j. tvoria so zmluvou jeden celok) - uvedené vyplýva aj z prednej strany ÚZ z textu pod bodom 50. (citoval ho). Mal za to, že Úverová zmluva je celistvá, bola uzavretá v písomnej forme na 1 listine, určitým, slobodným a vážnym prejavom vôle žalovanej, že svoju vôľu byť viazaná touto zmluvou a jej súčasťami potvrdila priamo na prednej strane zmluvy, že podstatné náležitosti vyplývajú v zrozumiteľnom znení buď priamo zo zmluvy alebo z ÚP, ktoré sú nesporne neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a preto nesmú byť materiálne alebo formálne oddeľované a rozlišované od zmluvy, že v súlade s judikatúrou súdov, celistvosť listiny možno posudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ust. zmluvy, vzájomných odvolávok alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom, v takýchto a podobných prípadoch je totiž potrebné dať prednosť vážne mienenému a obsahovo bezchybnému prejavu vôle pred striktným a bezúčelným formalizmom (citoval názor vyjadrený, napr. Najvyšším súdom ČR rozsudkom 26Cdo/2317/2006 z 27.3.2008, a to, čo uvádza aj JUDr. Fekete, CSc. vo svojom odbornom článku s názvom „Podpis na súkromných listinách (publikovaný v časopise Justičná revue, 60, 2008, č.2, s.201-215), že ÚP boli žalovanej predložené spolu s návrhom zmluvy (keďže tvoria jej neoddeliteľnú súčasť) pred samotným podpisom ÚZ, a preto je nesporné, že sa s ich znením mala a mohla oboznámiť a v prípade, ak by s ich znením nesúhlasila, ÚZ by neuzatvorila, že na ňu nebol vyvíjaný žiaden nátlak a podpisom ÚZ preto vyjadrila svoju slobodnú a vážnu vôľu vstúpiť s nim do predmetného zmluvného vzťahu a, že nemôže niesť zodpovednosť za to, že žalovaná prípadne uzatvorila ÚZ bez toho, aby sa

pred jej uzavretím dostatočne oboznámila so znením jednotlivých zmluvných dojednaní. S poukazom na § 273 ods.1 Obch. zák., ktorého znenie tiež citoval, preto považoval tvrdenie súdu, ktorý vylučuje použitie Obch. zák. aj v tejto časti za nesprávne a v rozpore s cit. právnou úpravou, podľa ktorej je prípustné, aby boli zmluvné podmienky, na ktoré príslušná zmluva odkazuje, k zmluve priložené, pričom v takom prípade sa už nevyžaduje, aby boli zmluvným stranám zároveň aj známe (vyplýva z gramatického a logického výkladu spojky „alebo“). Odhliadnuc od uvedeného uviedol, že aj pre zmluvné vzťahy upravené podľa O. z. je možné, aby boli zmluvné podmienky inkorporované do zmluvného vzťahu, smerodajné v tomto prípade bude § 37 O. z. (citoval jeho znenie), že, vzhľadom na to, že ÚP sú nepriamymi dojednaniami a nie sú zahrnuté do samotného textu zmluvy, ktorý je podpisovaný, je potrebný osobitný odkaz na ÚP, že prvou podmienkou inkorporácie je preto existencia inkorporačnej doložky, že touto doložkou sa odkazuje na celý text ÚP, že inkorporačná doložka musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná, že inkorporačná doložka predstavuje súhlas s inkorporáciou (CSACH, Kristián. Štandardné zmluvy. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009. 331 s.) a, vzhľadom na skutočnosť, že inkorporačnú doložku výslovne uvádza na prednej strane zmluvy, mal za to, že aj v prípade, ak by sa na daný úverový vzťah aplikoval len O. z., jeho ÚP by sa aj v takomto prípade stali jej platnou súčasťou. Dovolil si citovať z článku Lukáša Opetta „Právna istota a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí“ publikovaný v Právnom obzore č.4/2008 (str.317-326) a v zmysle cit. poukázal, napr. na rozhodnutie Krajského súdu (ďalej len KS) v Nitre 9Co/134/2012 z 31.8.2012 a zároveň tiež poukázal aj na rozhodnutie KS v Prešove 1Co/136/2012 z 25.2.2013 (reprodukoval časť ich odôvodnenia). Citujúc znenie § 37 ods.1 O. z. tvrdil, že sloboda a vážnosť úkonu, ako podstatná náležitosť platnosti právneho úkonu, predstavuje subjektívny predpoklad, vzťahujúci sa na osobu konajúceho, že vážnosť reprezentuje skutočnú vôľu konajúceho, ktorý chcel právnym úkonom dosiahnuť právne následky spájané s takýmto úkonom, že sloboda znamená vôľu konajúceho spôsobiť úkonom tieto právne následky bez toho, aby bol k tomuto úkonu akýmkoľvek spôsobom donútený (psychicky alebo fyzicky) a, že - ako bolo už uvedené - žalovaná uvedenú zmluvu podpísala a je na mieste predpokladať, že sa s jej jednotlivými ust. pri jej podpise riadne oboznámila. Pokiaľ súd namietal, že drobnosť písma, a teda nečitateľnosť ÚP spôsobujú, že je právny úkon neurčitý a nezrozumiteľný, mal za to, že v tomto prípade sú ÚP i celá Úverová zmluva dobre čitateľné voľným okom, a to aj vo fotokópii, ktorá bola súdu predložená spolu so žalobou. Uviedol, že v právnom poriadku Slovenskej republiky (ďalej len SR) neexistuje osobitná právna úprava, týkajúca sa veľkosti písma jednotlivých zmluvných ust. formulárových zmlúv, že obmedzenia, ktoré by potenciálne vychádzali z interpretácie dobrých mravov (podmienka čitateľnosti voľným okom, jasnosti písma atď.) sa však na Zmluvu a ÚP nemôže vzťahovať, keďže tieto, aj keď vyhotovené menším písmom, sú v každej časti čitateľné a zrozumiteľné, navyše žalovaná uvedenú skutočnosť (t.j. nezrozumiteľnosť ÚP pre použitie menšieho typu písma) v tomto konaní žiadnym spôsobom nenamietala, že tvrdenie súdu, že ÚP neboli podpísané taktiež neobstojí, pretože žiaden právny predpis neupravuje podmienku, že ÚP by mali byť podpísané, aby boli platné, že tak, ako bolo uvedené, celistvosť listiny možno posudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ust. zmluvy, vzájomných odvolávok alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom, že požiadavka súdu ohľadom podpisu ÚP, ako východisko pre písomnosť a platnosť dojednaní ustanovených v týchto ÚP, hraničí s bezbrehým formalizmom aplikácie práva súdom, že skutočnosť, že ÚP budú žalovanou podpísané nezabezpečí, že sa s ich znením aj oboznámi a, že tak, ako uviedol aj KS Nitra vo svojom rozhodnutí 6Co/155/2012 z 31.10.2012, ochrana žalovanej ako spotrebiteľa, nemôže byť bezhraničná a v zmysle práva na spravodlivé súdne konanie je potrebné vziať do úvahy všetky dôkazy a dôkladne sa zaoberať skutkovým stavom veci. Taktiež si dovolil poukázať na nesprávne právne posúdenie súdu, ktoré priamo porušuje ústavnoprávnu zásadu „čo nie je zák. zakázané, je povolené“, že pokiaľ súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že O. z. neobsahuje žiadnu zákonnú úpravu o tom, že zmluvné podmienky môžu byť obsiahnuté v tzv. VOP, nemohol zmluvné podmienky uviesť aj v ÚP, čo spôsobuje neplatnosť týchto zmluvných dojednaní, takáto jeho úvaha priamo odporuje uvedenému, ako aj ústavnoprávnomu princípu „čo nie je zák. zakázané, je povolené“, že v prvom rade mal súd uvedené posúdiť aj v zmysle Obch. zák., samozrejme s ohľadom na príslušné ust. zák. o spotrebiteľských úveroch a O. z., pričom určite nemohol posúdiť neplatnosť uvedených dojednaní na základe uvedenej úvahy, že skutočnosť, že O. z. neobsahuje predmetnú zákonnú úpravu neznamená automaticky neplatnosť právneho úkonu a, že neplatnosť zmluvných dojednaní je upravená samotným právnym režimom, na ktorý súd však v tejto časti neodkazuje, a preto je uvedená časť nepreskúmateľná a takýto arbitráry výklad práva spôsobuje inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia v tejto časti. O. i. mal za to, že takýmto právnym posúdením súdu bola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Čo sa týka úrokov a poplatkov, s poukazom na už uvedenú argumentáciu, mal za to, že dohoda o úrokoch a poplatkoch, ktorá bola súčasťou ÚP bola uzavretá platne. Citujúc znenie § 5 a § 8 Hlavy 10 ÚP poukázal na to, že spomínanú Metodickú príručku, ktorú súdu zasielal, žalovaná

obdžala spolu s úverovou kartou a výzvou k jej aktivácii, teda ešte predtým, ako došlo k účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere (nakoľko zmluva v zmysle § 3 Hlavy 9. ÚZ nadobúda platnosť podpisom ÚZ a účinnosť okamihom prvého čerpania finančných prostriedkov prostredníctvom ÚK a to po jej riadnej a včasnej aktivácii), nakoľko žalovaná si úverovú kartu reálne aktivovala a čerpala z nej prostriedky až na základe predmetnej príručky, ktorej súčasťou je aj spomínaný sadzobník poplatkov (práve v príručke je návod, ako kartu aktivovať, bez príručky by kartu žalovaná aktivovať nevedela) a, že po tom, ako sa žalovaná oboznámila s metodickou príručkou, sadzobníkom vrátane všetkých poplatkov a úrokovou sadzbou, zavolała na jeho bezplatné zákaznícke číslo, kartu aktivovala a následne 30.9.2008 z nej uskutočnila prvý výber, čím nadobudla zmluva účinnosť. V súvislosti s uvedeným si dovolil poukázať aj na uznesenie KS v Nitre 6Co/155/2012 z 31.10.2012 (reprodukoval, čo je uvedené na str.5). Čo sa týka poznámky súdu uvedenej v zátvorke na str.7 v poslednom odseku odôvodnenia („napokon ani nebolo preukázané žiadnymi dokladmi, že výpisy boli doručované žalovanej“), k uvedenému uviedol, že ak ide o jeden z dôvodov, prečo nepriznal nárok na poplatky, takéto odôvodnenie neobstojí, nakoľko: a) v prvom rade žalovaná nijakým spôsobom nenamietala, že by jej výpisy neboli zasielané a b) súd neuskutočnil žiadne dokazovanie, účelom ktorého by bolo zistenie zasielania výpisov z účtu, a to ani výsluchom žalovanej a ani jeho; keby bol totiž dotazovaný na preukázanie uvedenej skutočnosti, mohol k danej veci predložiť relevantné listinné dôkazy. Vo vzťahu k dobrým mravom, pokiaľ súd poukazuje na neplatnosť právneho úkonu z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, dovolil si - citujúc znenie § 39, § 3 a § 4 ods.8 zák. o ochrane spotrebiteľa - k tomu uviesť, že vzhľadom na skutočnosť, že definícia dobrých mravov v slovenskom právnom poriadku neexistuje, je len na zvážení súdov ako konanie dodávateľa vyhodnotiť v kontexte konkrétnych skutočností v právnom vzťahu dodávateľ - spotrebiteľ, že ak súd vyhodnotil uzavretie zmluvy formou typovej formulárovej zmluvy za „v rozpore s dobrými mravmi“, má za to, že vyhodnotenie dôkazov a právne posúdenie právneho úkonu ako v rozpore s dobrými mravmi nie je správne, pretože jeho konanie- použitie formulároveho typu zmluvy a takéto dohodnutie ÚP, pokiaľ sú jednotlivé ust. v súlade s dobrými mravmi, samo o sebe neznamená porušenie dobrých mravov. Mal za to, že ust. Zmluvy alebo ÚP spĺňajú všetky zák. stanovené náležitosti a poukázal na to, ako aplikačná prax súdov, ako aj predstavitelia akademickej obce kategóriu dobré mravy vysvetľujú vo svetle morálky a mravnosti (reprodukoval časť odôvodnenia uznesenia II.ÚS249/97 Ústavného súdu ČR). S ohľadom na konkrétne skutočnosti v uvedenej veci, vedomý súhlas so Zmluvou, vyjadrený jej podpisom, vedomou aktiváciou úverovej karty a následné čerpanie finančných prostriedkov prostredníctvom tejto karty, bežnosť dojednávania takéhoto typu zmlúv prostredníctvom formulároveho typu zmluvy a súlad jednotlivých dojednaní v Zmluve a ÚP s právnym poriadkom SR, mal za to, že tento konkrétny prípad nemôže byť posúdený ako v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka nároku na zmluvnú pokutu, uviedol, že tento nárok súd zamietol, avšak bez akéhokoľvek odôvodnenia a vzhľadom na uvedené, mal za to, že v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný v zmysle čl. 46 ods.1 Ústavy SR (odňatie možnosti konať pred súdom), čím je uvedené konanie postihnuté, o. i., aj inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Napokon, pokiaľ ide o určenie splácania dlžnej sumy v splátkach, vytýkal súdu, že k aplikácii § 160 ods.1 O. s. p. však nevykonal žiadne dôkazy a danú situáciu žalovanej mal za preukázanú iba na základe jej tvrdení. Poukázal tiež na to, že podľa ustálenej praxe slovenských súdov (R87/1966, ako aj, napr. rozhodnutie KS Žilina 6Co/87/2012 alebo KS Nitra 6Co/74/2012), ak má súd za to, že v prejednávanej veci je namieste určiť na plnenie dlhšiu dobu alebo určiť, že plnenie sa má uskutočniť v splátkach, táto časť výroku rozhodnutia súdu musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na povinný nárok a osobné pomery dlžníkov je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než 3 dni od právoplatnosti rozsudku alebo určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. V zmysle uvedeného mal za to, že zistenie majetkových, príp. sociálnych pomerov žalovanej bolo zo strany súdu nedostatočné, resp. žiadne a neodôvodňovalo určiť plnenie v splátkach, resp. plnenie v nepomerne nízkych splátkach v porovnaní s výškou pohľadávky. O. i., súčasne zastával názor, že uvedený záver súdu týkajúci sa určenia plnenia v splátkach zjavne znevýhodňuje jeho postavenie, nakoľko pri takto nastavenej výške mesačných splátok, s ohľadom na výšku pohľadávky, je časový horizont jej uspokojenia neúmerne dlhý. Taktiež si dovolil uviesť, že sa nebráni plneniu dlžnej sumy zo strany žalovanej v splátkach v prípade riadne preukázanej zlej finančnej situácie, avšak vo výške, ktorá bude primeraná výške celkovej dlžnej sumy. Vzhľadom na uvedené navrhol zmeniť odvolaním napadnuté rozhodnutie tak, že sa návrhu vyhovie v celom rozsahu aj ohľadom uplatnených trov konania, alebo sa rozhodnutie zruší a vec sa vráti súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si týmto uplatnil aj trovy odvolacieho konania, pozostávajúce zo súdneho poplatku, ktorý bude zaplatený na základe výzvy súdu a z trov právneho zast. v odvolacom konaní podľa § 14 ods.1 a § 10 ods.1 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov

za 1 úkon rátaný zo základu 460,40 € - podanie odvolania na súd - 31,54 € bez DPH, + 7,81 € ako paušálna náhrada nákladov podľa § 16 ods.3 cit. vyhl., spolu trovy právneho zast. 39,35 € bez DPH, spolu 47,22 € s DPH.

Rozsudok vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 901,35 €, nebol odvolaním [posudzovaným podľa jeho obsahu - § 211 ods.2 O. s. p. (Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa) a § 41 ods. 2 O. s. p. (Každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený)] napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že, nie sú podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 219), ani na jeho zmenu (§ 220), pokiaľ ním bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a pokiaľ bolo žalovanej povolené zaplatiť žalobcovi prisúdenú istinu 901,35 € v splátkach po 25 € mesačne, vždy do konca kalendárneho mesiaca, pod stratou výhody splátok, od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, lebo jednak v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. f) O. s. p., keďže sa účastníkom konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a jednak súd nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, preto rozsudok v uvedenom rozsahu, podľa § 221 ods.1 písm. f),h),ods.2 O. s. p., zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva, priznané mu O. s. p., avšak o odňatie možnosti konať pred súdom nejde, ak súd právne posúdil vec inak, než účastník konania.

Podľa § 157 ods.2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z cit. ust. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava),Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.; ďalej len Listina) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne alebo iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok sčasti nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto je sčasti nepreskúmateľný a tak musel byť zrušený a vec musela byť vrátená súdu na ďalšie konanie.

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa ani len slovom nezmenil o tom, z akého dôvodu zamietol žalobu, ohľadne zmluvnej pokuty.

Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p. a medzi ne možno zaradiť, o. i. nedostatočné alebo chýbajúce poučenie účastníkov, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo, pričom z povahy veci vyplýva, že toto posudzovanie možno jednoznačne urobiť len negatívne, teda ak nemožno dôvodiť, že by obsah výroku rozhodnutia bol rovnaký aj v situácii, keby k tejto vade konania vôbec nedošlo.

V odvolaní sa neuvádza nič, čo by sa pod uvedený odvolací dôvod dalo podradiť.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy aj skutočnosť, ktorá nebola vykonanými dôkazmi preukázaná, konkrétne, že výpisy neboli doručované žalovanej a tiež, pri zisťovaní sociálnych a osobných pomerov žalovanej a pri povolení splátok, vychádzal iba z jej účastníckej výpovede a nijakým dôkazom nezisťoval, či je alebo nie je pravdivá.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Keď je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Súd vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu, pokiaľ ide poplatky za ATM a úrok z úveru z dlžnej sumy zamietol, dospejúc k právnym záverom, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Nesprávnosť právneho posúdenia vyplýva z dôvodov, resp. skutočností v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené a najmä z odôvodnenia rozhodnutia 9Co/134/2012 z 31.8.2012 KS v Nitre a rozhodnutia 1Co/136/2012 z 25.2.2013 KS v Prešove, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje (a časti ich odôvodnenia aj reprodukuje), a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu vo veci, t. j. ohľadne nároku vo vzťahu ku ktorému bola žaloba zamietnutá, ako aj vo vzťahu k povoleniu splátok a ich výšky opätovne rozhodnúť a rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby bolo aj preskúmateľné.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.). Odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť z dôvodu, žeby porušil zásadu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods.1 a § 10 ods.1 O. s. p.), lebo ak by rozhodol, porušil by právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keďže by im odoprel právo namietat správnosť jeho právneho názoru. Podľa Čl.46 (PRÁVO NA SÚDNU A INÚ PRÁVNÚ OCHRANU) ods.1 Ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa Čl.48 ods.2 Ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa Čl.6 (Právo na spravodlivé súdne konanie) bod 1. Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa Čl.46 ods.1 Ústavy, ako aj právo podľa Čl.6 ods.1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia, pričom obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy.

O. s. p., podľa svojho § 1, upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu jeho povinnosť o veci konať, pričom právo na súdnu ochranu, okrem Čl.46 ods.1 Ústavy, Čl. 36 ods.1 Listiny a Čl.6 ods.1 Dohovoru zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ust. O. s. p. a obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, vždy prejednala v dvojinstančnom konaní.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.